

रामायणं

गुरुशुश्रूषणाचारा नित्यं भर्तृपरायणा ।
 प्रमदाध्युषितां वृत्तिं सीता कच्चिन्न वर्तते ॥ ७ ॥
 रामस्य वचनं श्रुत्वा तापसास्ते तपोधनाः ।
 परस्परमथालोच्य प्रत्यूचुस्ते न किञ्चन ॥ ८ ॥
 अथर्षिर्जयाविष्टस्तपसा नियतेन्द्रियः ।
 वेपमान उवाचेदं रामं भूतदयापरं ॥ ९ ॥
 न भद्र खलु पश्यामो किञ्चिदुच्चरितं त्वयि ।
 वर्तसे हि परां वृत्तिं तपस्विषु तपस्विवत् ॥ १० ॥
 नेह दीर्घायुषः कश्चिदृषिर्न परितुष्यति ।
 सदृत्तस्य सुवृत्तेन भ्रातुर्वी लक्ष्मणस्य ते ॥ ११ ॥
 त्वं चेह गुरुवद्वर्ती लक्ष्मणेन समन्वितः ।
 कुतः कल्याणवृत्ताया ज्ञाताया विपुले कुले ॥ १२ ॥
 चापल्यं तात वैदेह्यास्तपस्विषु विशेषतः ।
 तन्निमित्तं वयं तात नोत्सुकाः शुभदर्शन ॥ १३ ॥
 राज्ञसेभ्यश्च संज्ञातं भयमेषां तपस्विनां ।
 व्यथितास्तेन संभ्रान्ताः कथयन्ति मिथः कथाः ॥ १४ ॥
 रक्षांसि पुरुषादीनि नानाद्वयाणि राघव ।
 वसत्यस्मिन् महारण्ये व्यात्ताश्च रुधिराशनाः ॥ १५ ॥
 उत्साद्य तापसान् सर्वान् जनस्थाननिवासिनः ।
 ग्रन्थि चास्मिन् महारण्ये तान् निवारय राघव ॥ १६ ॥